

En toch is ook dit oord niet geheel zonder aantrekkelijkheid; zij wordt er gebracht door de vluchten meeuwen, die azen op het weinige, wat hun de mensch overlaat. In zwermen bedekken zij de richelbuiken der opgeblazen reuzen en zij brengen er de schoonheid als van een andere wereld . . . En op den oever zitten een paar leepe raven te wachten tot den avond om zich op de verlaten slachthelling te goed te doen.

Lerwick, Augustus 1922.

J. METZELAAR.

Bontevisch. — De tweede foto is van *Lagenorhynchus acutus* Gray = *Delphinus eschrichti* Schlegel = *D. leucopleurus* Rasch. Dit dier is bij de visschers algemeen bekend onder den naam „bontevisch”, duidende op de bonte, zwart met crème teekening. De kop heeft lichte strepen, de zijde een lange, lichte lengtestreep en op den rug is het crème zoodanig aangebracht, dat de rugvin in een zwart „zadel” is gevat. — De totale lengte is ca. 2 M. De kop heeft een geringe „snuut”-vorming, in tegenstelling tot dien van den bruinvisch, waarvan het dier voorts door den vorm en het grootere aantal der tanden is onderscheiden.

De „bontevisch” is een zeer gezellig beestje, dat het visschersvaartuig gaarne bijhoudt, maar zich niet zoo gemakkelijk laat lokken en voederen als de tonijn. Tonijnen en bontevisschen vind ik de twee meest onderhoudende dieren van de Noordzee en zij bieden zekere punten van vergelijking. Eerstgenoemde ontmoet men meer in kleine troepjes, die hardnekkig bij U blijven als ge ze nu en dan op een harinkje trakteert. Bontevisschen daarentegen zijn meer lokaal en dan vaak in enorme spoken. Plotseling duiken zij overal om het schip op, maken vervaarlijke sprongen, bij 4, 5 tegelijk, waarbij de krijtwitte buiken schitteren in de zon (ze komen dus op de zijde neer). Jong en oud dartelen en buitelen zoover het oog reikt en telkens zwemmen er een paar aan den boeg met ons mee; na een uurtje is echter de heele troep weer uit zicht.

Foto Polygoon.
Springende Bontevisch.

Midden in de Noordzee is dit dier stellig veel algemeener dan de bruinvisch, die meer van de kust houdt. Mag het nu ook tot onze fauna gerekend worden? Ik vermoed van wel; de beugvisschers, die telken voorjare in Nieuwediep aas komen koopen verzekeren tenminste dat de bontevisch in dezen tijd de haring vaak tot in het Marsdiep vervolgt, en ik heb in het opmerkingsvermogen dezer menschen groot vertrouwen. Wil men wellicht bij strandwandelingen aan de aangespoelde „bruinvischachtige” dieren eens zijn aandacht wijden?

J. M.

Ook Natuursport. — Naar aanleiding van eenige artikelen in De Kampioen over tochten met den kijker tusschen Zeegse en Schipborg, die me met verschillende natuurvrienden in aanraking brachten en waarbij de Redactie van De Kampioen de meeste welwillendheid toonde, had ik ook een ervaring, die tekenend voor de psyche van den belangstellenden vrager was. Ik weet niet, of ik me er om amuseeren of ergeren moet. Een lezer, die mijn beschrijving van het „vogelparadijs” bij Schipborg had gelezen, ging er op uit en informeerde bij den herbergier van Zeegse, waar ik toch die „vogelkooien” had staan! Alsof kooien ooit een vogelparadijs kunnen uitmaken! Kommentaar overbodig!

Dr. A. v. VELDHIJZEN.

De grauwe kiekendief. — Een rektifikatie moet me van 't hart. Voor kort meldde ik een paringsstation van den kiekendief, ik meende den blauwen, dien ik later niet weerzag . . . gedurende eenige weken. Nu is hij weer geregeld op het appèl, alleen hij, niet zij, die ergens